

Тогазъ, само споменитъ по незабравимо минало бѣха едничката му утѣха.

Споменитъ идѣха съ днитъ, както наставаха.

... По Игнаждень той милѣеше за ония свѣтли минути, когато го полѣзваше ратая Желѣзко.

Добруджа по Игнаждень прилича на млада невѣста, кога прави отврѣтки на кръсникъ. Още въ тъмни зори, ще излѣзе Петъръ Габара на чардака; ще гледа дълго покрититъ съ дебелъ снѣгъ безбрѣжни равнини; ще се вслушва въ задавения далеченъ вой на зимна фъртуна и ще гадае по бждаща реколта. Задрѣстени ли сж небосклони съ мъгла и обкичени ли сж овошки въ градина съ скрѣжъ — на добро е. Забелязалъ бѣ, че тогазъ пролѣтъта иде като фурия и нивята нарастватъ до човѣшки бой. Дълбока зима — влажна пролѣтъ, знаеше той.

Само да трѣгне, свети Атанасъ съ златна патерица Бога да помоли, Лодосъ да повѣй — ще затѣгнатъ смрачени небосклони; ще завърлуватъ бури по снѣжни полета, че човѣкъ не може носъ да покаже на вѣнъ; ще се заовиватъ овошки въ градини, да отърсятъ клони и грани отъ скрѣжъ и ледени шушулки; ще запищи въздуха... И небето на югъ ще се разведри; снѣга за седмица ще си отиде; и изкълнили, подъ дебелъ снѣгъ, семена по широки ниви, ще покажатъ върхчета; ще лѣхне първия дѣхъ на пролѣтъта.

По Игнаждень не забравяше той оня свѣтълъ мигъ, кога баща му ще внесе въ кѣщи: слама отъ положитъ, трески отъ дръвника и вълна, нахжсана отъ опашкитъ на рунни овце; ще ги сложи въ кѣта до печката и ще клѣкне върху тѣхъ — кокошки да сенапролѣтъ залѣжаватъ; овцетъ да се багнатъ по-рано.

Още му звѣнтѣха на уши приветни бащини думи, кога влиза на Игнаждень въ кѣщи:

— Свети Игнатъ иде на бѣлъ атъ и носи кокошки